

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVII.

V Ljubljani, 25. mal. travna. 1884.

List 17.

Kos kruha.

(Dalje.)

Ti imaš kruh pred seboj. Koliko okoličnosti, koliko reči se je moralo plesti in snovati, preden je ta kruh prišel prédte na mizo! Morda sam še ponj nisi šel; kdor si bodi, ti ga je prinesel. Kdo je tako naredil, da ti ni treba vsega v lastni osebi storiti, kader kaj potrebuješ? Streže se ti ali iz ljubezni ali za plačo. Kdo je storil, da si spoštovan? Kdo je storil, da moreš plačati? Da ti pék res kruh dá, moraš ti denar dati. Pomisli spet, kaj je kolešček denara? Denar je okrogli košček srebra, ki ga ne moreš jesti, in sploh za nič potrebovati, kar se tiče hrane; vendar pa dobiš za denar skoro vse mogoče: kruha, podzemljic, sadja, piva (óla) in vina, sladkorja in kave, mleka in mesa, posode, obleke, lesá, postrežbo, vse mogoče igrače za otroke in odrasčene ljudi. Ako dalje pomisliš, koliko ljudi je delalo, in koliko umétnosti je bilo treba, ko so sreberno rudo iskali, ko so jo topili in čistili in prelivali, in potem za denar kovali, moraš začuden ogledovati tak denarec. — Pék pa vzame nevžitno, malo, tenko sreberno okrogolino, ter da za njo tečnega kruha. Kako pa si prišel do denarja, da si si mogel kruha kupiti? Če si ga pošteno pridobil, zahvaliti se imaš spet dobroti Božji. Ako rečeš: zaslužil sem ga s terdim delom, te pa prašam: od kod pa imaš potrebne moči, zdrave ude in lepo priložnost, da si moreš z delom kruh služiti? in kdo te je delati naučil? Kdo ti je dal zdravje, da moreš delati, in zasluženi kruh s tekom uživati? — Morda si pa denar podedoval, ter živiš ob tem, kar so ti zapustili stariši in zlahtniki? To je dobro; vender če pri tem nič ne delaš, in nič dobrega ne storiš, ker te sila k temu ne móra, pa premišljuj zdaj besede aposteljna Pavla: „Kader ne delaš, tudi ne jej.“

32. Kruh je naj nedolžniša, resnično človekoljubna jed. Kader je sila, more človek živeti tudi ob samem kruhu. Po drugi strani pa naj se pripravlja še tako bogata, gospódka miza s preokusnimi jedmi, kruha vendar ne bodo hoteli pogrešati. Drugih jedi, če jih vedno vživaš, se jih navadno prenaješ in naveličaš; s kruhom pa ni tako. Tudi en sam dan ni rad brez kruha bogatin ne siromak; akoravno ga poslednji po cele tedne nima. Kaj bi naj bogatejši volil: ali vsaki dan jesti edino le sladkorni kruh, ali pa edino le pekovskega?

Oh enem ima kruh to človekoljubnost, da tudi še tako oslabelemu in bolnemu človeku, ki drugih jedi več ne more terpeti, ne škoduje in težav ne dela. Ravno kruh stori, kader ga ješ z drugimi jedmi, da jih ložej prebavljaš. Kruh v ustih je kakor goba, ki se navzame sline, jo v želodec seboj vzame, in tamkaj pomaga, da se vžite jedi hitreje in močneje prebavljajo. V kruhu toraj se vidi prav posebno dobrota božja. Zakaj je kruh edini pozemeljski predmet, kateri je v očenašu imenovan, da naj zanj prosimo: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh.“ (Konec prih.)

Bogomorna sednica.

(Po K. L. — P. Hrisogon. M.)

(Konec.)

Od kar svet stoji, še nikdar se ni tako krivično sodilo in obsojalo, še nikdar se ni storilo toliko krivic in pogrešajev in prestopov in porog zoper božje in človeško pravo, še nikdar ni tako krivično podlegla nedolžnost sveta, satanski hudobnosti. Jasno je kakor solnce, pravita pisatelja, da On, čigar umorjenje je vesoljni zbor judovski tako krivično in zvijačno izpeljeval in dosegel, po čemur je kopernel, nikakor ni bil navadni človek.

V smert so vodile božjega Odrešenika očitne in skrivne zborove zvijače. Preganjali ga je veleduhovnik, ker je krepko glas povzdignil zoper njegovo gospodoljubnost, zatiranje in odiranje ljudstva. Preganjali so ga pismarji, ker je zametaval njih prekanjeno učenjaštvo in grajal njih napuhnenost. Preganjali so ga starešini ljudstva, ker je povdarjal gospodstvo duha nad službo mesa; ker je pretresujoče svaril, ne udajati se zaslepljenju; ker so se prestrašili njegovega nauka, da za mesom ostane duh, ki ne segnije in se ne uniči, kakor telo; da po smerti je drugo življenje, ki vekomaj terpi, in sicer dobro ali hudo življenje.

Pa jih je tudi kazen zadela, tako strašna in do današnjega dne očitna, kakor še nobenega naroda na svetu ne. Kaznovani so bili narodi: prešli in poginili so; judovski narod pa ne more preiti ne poginiti; dasiravno je mnogojezičen, je vendar ena celota po veri, po mišljenju, najbolj po delovanju. Preganjani so bili Judje že v starem veku. Rimljani jih niso mogli terpeti

zavoljo ošabnosti, goljufuosti; in ker niso delali razločka med njimi in kristjani, so tudi kristjani silno veliko terpeli zavolj Judov, in bili so kervavo preganjani zavolj njih. Po razdjanju Jeruzalema so bili razkropljeni po vsem svetu. „Do današnjega dne nimajo oblasti v Jeruzalemu, in da smejo priti podertine svojega tempeljna objokovat, to z denarjem kupujejo, ter: kateri so nekda kupili Kristusovo kri, naj zdaj svoje solze kupujejo,“ je pisal sv. Jeronim*.) Podobno piše Tertulijan (apolog. 21): „Razkropljeni pohajajoči, izgnani in izpod svojega neba in s svoje zemlje, klatijo se po svetu brez človeškega, brez božjega kralja, in še to jim ni dovoljeno, da bi ko tujci pozdravili zemljo svojih očetov le stopivši vanjo.“ Enako Euseb. Demonstr. ev. VIII. 18; Dio Cassius 69, 12—14.

Preganjani so bili v srednjem veku zavoljo oderuštva, zavoljo hudodelstev nad kristjani, zavoljo bogastva, zavoljo političnega obnašanja, kakor kažejo ukazi Jakoba Aragonskega, ki jim ni dovolil (1228) več obresti jemati ko borih 20% (!) pa jim je bilo postavno dovoljeno jemati tudi 25% (Alfons Modri), 40% (Ludv. Bavar.), 43,5% (frankobrodsko posojilo l. 1375); zavoljo moritve kerščanskih otrok, zavoljo križanja kristjanov (Jost 17. 226), zavoljo oskrnjevanja svetih posod, zlasti zavoljo ognjuševanja presv. Rešnjega Telesa, zavoljo velikanskih predprav, ki so jih kupili od knezov in kraljev (da niso bili nikomur podložni, razun edino le kralju, da so imeli lastne sodnije, da niso smeli biti zaperti zavoljo narejenih dolgov, da kristjanske priče zoper Jude niso veljale nič). Lahko si mislimo nejevoljnost in razdraženost kerščanskega prebivavstva. Preganjajo jih še dandanašnje, to vidimo in beremo sami. Ni ga naroda pod solncem Božjim, ki bi Jude ljubil.

Naj pristavim še besede sv. Jeronima (epistol. 129. ad Dardan.): „Veliko pregréh, Jud, si storil, vsem narodom si hlapčeval. Zavoljo ktere pregrehe? Gotovo zavoljo malikovanja. Ko si tolikrat sužnjeval, usmilil se te je Bog, poslal ti je sodnike in rešnike, ki so te reševali. Pozneje si pod kralji Boga žalil, in vsa pokrajina ti je bila uničena od razdevajočega ljudstva babilonskega. 70 let je bil tempelj v razdjanju. Pod Vespasijanom in Titom je bilo slednjič mesto uzeto, svetišče razdano. Nato so stale razvaline 50 lét, do Hadrijana. Po razdjanju tempeljna in mesta ostanejo podertine malo manj ko 400 lét. Zakaj to strašno dejanje? Saj ne moliš malikov, služiš Perzom in Rimcem, tlačen v pregnanstvu ne poznaš tujih bogov. Kako je to, da Bog, nekda tolikanj milostljivi, ki te nikdar ni pozabil, da zdaj, po tako dolgih časih, gledé na tvoje nadloge vendar ni voljan te sužnosti rešiti? Zavoljo kterege dejanja, zavoljo ktere klete pregrehe je obrnil od tebe svoje oči? Ne veš? Le spomni se! Klic tvojih starišev: Njegova kri pridi nad nas in naše otroke; in: Nimamo kralja razen cesarja. Imaš, kar si si izvolil; do konca sveta boš cesarju pokoren.“

Od onega časa so Judje po vsem svetu raztreseni, ne brez pomena za katolištvo. Njih tempelj je zginil z zemlje, njih daritve nehale, njih rodovinski zapisniki so uničeni. Toda sv. pismo, glasno spričevalo zoper sebe in za kerščanstvo, to derže še zmerom terdno v rokah. Tako stojé med narodi, ter kažejo kakor na veliki tabli v svojih ss. bukvah vsem ljudstvom Mesija, da vsi vanj verujejo. Le oni sami imajo debelo zagrinjalo pred očmi, da ne vidijo luči sveta! Cerkev zato véliki petek, ko se reče: „Oremus et pro perfidis Judaeis,“ ne

poprime besede, kakor pri drugih, in ne reče zopet: „Oremus.“ Prepušča jih bolj Bogu samemu, naj jim on odvzame „velamen cordium“ — zagrinjalo od serca.

Premišljevanja in molitve za vse stanovce.

(Dalje.)

10. Nagibi k pokori. II. Misel na nebesa.

Pokora, prava pokora je naši naturi zoperna, se nam nikakor ne prilega; pa nam je vendar potrebna, če hočemo po storjenem grehu še milost, odpuščanje in zveličanje doseči. Da pa vendar grešniki pri vsih svojih grehih za pokoro tako malo marajo, je od tod, ker premalo mislijo, kakšnim kaznim se s pravo pokoro odtegniti, kakšno plačilo in srečo si pridobiti zamorejo.

Ce se namreč tukaj pokorim in po svoji moči zadostujem, se s tem peklenkim mukam odtegnem, ktere se z nobenim časnim terpljenjem primerjati ne dajo. — Ko bi me pa že strah pred peklom k pokori ne priganjal, bi me mogla želja po nebeškem veselju k temu nagniti. — Če se namreč resnično in stanovitno pokorim, mi je obljubljeno nebeško veselje, ktero vživa že toliko pravih spokornikov; post. sv. Peter, sv. Pavel, sv. Magdalena, sv. Avguštin sv. Marjeta Kortonka i. dr.

In kakšno je to nebeško veselje, kakoršno si s pravo pokoro še lahko pridobim?

O tem veselju piše sv. Pavel, da še nobeno oko ni vidilo, nobeno uho ni slišalo, in da še v nobeno človeško serce ni prišlo, kar je Bog tistim obljubil, ki njega ljubijo; in na drugem kraju pravi, da vse terpljenje tega sveta ni primérjati časti, ki bo tam nad nami razodeta. — Nebeško veselje popisati ni mogoče nobenemu peresu; in tudi občutiti ga nihče prav ne more, dokler je še tu v umerljivem telesu. — Da bi pa vendar naše želje po nebeški domovini in po večnem življenju unkraj groba se bolj vnele, poslušajmo, kaj sv. Avguštin piše o tem.

O življenje! tako pravi ta cerkveni učenik, o življenje, ktero je Bog tam tistim obljubil, kteri ga ljubijo. Ti si resnično, blaženo, mirno, lepo, čisto, neskajeno, sveto življenje; življenje, ki ne vé nič od smerti, ki ne pozná nobene britkosti, življenje brez bolečin, brez skerbi, brez skušnjav in brez spremenjenja; življenje polno časti in slave, kjer ni nobenih nasprotnikov in sovražnikov, nobenega vabljenja k grehu; kjer je samo ljubezen in nič strahu; kjer so vsi enega duha, in Boga gledajo od obličja do obličja, in kjer se brez oslavljenja od jedi tega življenja nasitujejo.

O zares blaženo življenje, o zares srečno kraljestvo, kjer smert ne gospoduje in ki nikoli nehale ne bo; kraljestvo, v katerem je vedno dan in nobene noči ni, kjer se ure ne štejejo in se letni časi ne versté; kjer zmagovavci z nevenljivimi venci na glavi in združeni z angeljskimi kori Gospodu neprenehoma pesem pojó o nebeškem Sijonu. O da bi zamogel kmalo, po prejetem odpuščanju svojih grehov in potem, ko sem težo svojega telesa odložil, v tvoj mir in v tvoje veselje priti! O da bi kmalo prišel med razsvitljene zidove tvojega mesta in da bi prejel krono življenja iz tvoje roke in da bi od blizu gledal veličastno obličje Jezusa Kristusa in bi se v neizmerni in vedno bliščeči svetlobi razveseljeval. O kako srečna je duša, ki se ločena od zemeljskega telesa prosto povzdigne v nebesa! O kako srečna bo moja duša, srečna vso večnost, ko bom gledal tvoje veličastvo, tvojo lepoto, tvoja vrata, tvoje zidove, tvoje ulice in brezštevilna stanovanja, tvoje blage prebivavce, in posebno Tebe, naj mogočnejšega Kralja! Zakaj tvoji zidovi so iz naj dražjih kamnov, tvoja vrata iz naj lepših

* Usque in praesentem diem prohibentur ingredi Jerusalem et ut ruinam suae eis liceat flere civitatis, pretio redimunt, ut qui quondam emerant sanguinem Christi, emant lacrymas suas. S Hieronym. in Sophon.

biserov, tvoje ulice iz čistega zlata; tvoja brezštevila stanovanja so iz obrezanega kamna, iz safirov sestavljena, in z zlatimi opekami krita, v ktera nihče ne pride, kdor ni čist, in v katerih noben omadežan ne prebiva! O nebeški Jeruzalem! kako si ti lep in blažen v svojem veličastvu! V tebi ni nič tega, kar nam tukaj življenje greni in kar nas tukaj vznemiruje. V tebi ni nič teme, nič noči, nič časne spremembe. V tebi ne sveti morebiti le luč kake svetilne, tudi ne mesečna svetloba, tudi ne lesketanje zvezd; ampak Bog sam, luč od luči, solnce pravičnosti te vedno razsvetljuje. Tvoja krasno bliščeča luč je belo neomadežano Jagnje! On, kralj vsih kraljev, je sredi tebe, in njegovi služabniki okoli njega! Tam so hvalo pevajoči angeljski kori, tam družba nebeških meščanov, tam sladki in veseli prazniki tistih, ki so po težavnem popotovanju že dospeli v tvoje veselje; tam je svetla množica prerokov, tam dvanajstero število apostolov, tam častitljiva vojska neizštetih mučenikov, tam slavna družba svetih spoznavcev. Tam so možje, ki so na zemlji svoje življenje le v čast Božjo posvetili in porabili; tam svete žene, ki so posvetno sladnost in slabost svoje nature premagale; tam mladenčiči in device, ki so zapeljivemu svetu ubežali, in s svojimi čednostmi starost prihiteli, tam ovce in jagnjeta, ki so zanjkam poželjivosti srečno utekli!

Vsi se veselijo v lastnih stanovanjih. Če je tudi njih poveljanje različno, je vendar skupno njih veselje. Tam vlada samo ljubezen, ker je Bog vse v vsem, kterelega brez konca gledajo in se od njegovega gledanja v ljubezni vnemajo, kterelega ljubijo in hvalijo, hvalijo in ljubijo! Tako sv. Avguštin!

Molitev.

O duša moja! kaj se plašiš, zakaj se pokore braniš? Glej, kakšno veselje te čaka, če resnično in stanovitno pokoro delaš! Poslušaj sv. Petra Alkantarskega, ki ti iz onega srečnega kraja nasproti kliče: O blažena pokora, ki si mi tako veličastvo pripravila! Glej trume pravih spokornikov in spokornic, ki se tam vekomaj radujejo, ker so tukaj malo časa pokoro delali! — Če že sv. Pavel, sv. Avguštin in drugi nebeško veselje tako lepo popisujejo, da se pri branji kar srce topi, kakšno veselje mora še le zares tam biti tistim, ki ga uživajo! In to veselje čaka tudi mene in vsacega, če se resnično in stanovitno pokori!

O moj Bog, kako me je sram, da sem se dozdej tako pokore branil! Od zdaj pa se je hočem s tvojo gnado resnično poprijeti in jo do konca stanovitno delati! Kaj je pač vse časno terpljenje proti neskončnemu plačilu in neizrečenemu veselju, katero si meni in vsim pravih spokornikom obljubil! Ko bi tudi moral vsaki dan grozovite muke terpeti, še več, ko bi moral en čas tudi peklenške kazni okušati, — bi to vse vendar ne bilo vredno neizrečenega veličastva, ki me tam čaka. — Zato sem na vse pripravljen, in se rad vsemu podveržem, o Bog! da le obljubljeno plačilo dosežem. Naj me sovražniki nadlegujejo, naj me skušnjave terpinčijo, naj post moje truplo slabši, zatajevanje moje meso kroti, naj me dela obsujejo, naj me čuvanje utrujuje; naj me mraz muči in vročina peče, naj me glava boli in naj mi sapa persi stiska, naj moj obraz upada in obleduje, naj me moči zapuščajo in naj mi počutki odrekujejo; naj se moje življenje v bolečinah, moja leta v zdihovalni stekajo; naj se gnjiloba po mojih udih razširja in me končuje: — da le na dan stiske pridem tje gori k našemu oblagodarjenemu ljudstvu!

O Bog, ki si mi tako veselje pripravil in tudi željo in hrepenenje po tem veselju v srcu vnel; daj mi še gnado, da svoj danes storjeni sklep spolnujem, da vsakoravno pokoro rad in voljno prenašam, da se v pokori

nikdar ne utrudim, in da tako tudi obljubljeno plačilo dosežem v nebesih, kjer Te z vsimi spokorniki častiti, hvaliti in gledati upam vse večne čase. Amen.

Vstajenje ob slovenski Adriji.

(Velikonočne misli.)

Oborni oči tje v gnječo na tergu: péhanje, dirjanje, kričanje, zmes ljudi brez reda! To vidiš, to slišiš in drugzega nič ne. — Oborni dušne oči na ta prizor, pogledi ljudem v serca; prevdari njih namene, želje; premisli, kolikrat se je že napolnil ta prostor z ljudmi in od kedaj; pozri v prihodnost, kaj se bode še vse tukaj godilo: glej ta prostor, ta terg ti je začel govoriti, pripoveduje svojo zgodovino, razkriva ti one moči, ki gibajo množico pred tabo.

Rad gledam in opazujem s telesnimi očmi naravno lepoto: še raje pa iščem z duhom skrivnih sil, tajnih nagibov in nerazkritih potov, po katerih se giblje vesoljstvo. Zdi se mi, da imam prav, vsaj vesel sem spoznanja, ki je tako sladko. —

Morje, ali tudi ti sovrašiš mili rod moj slovenski? Saj si mu dalo lep kos zemlje ob svojem krilu, in v tvojem bistrem očesu se zercalijo njegova sela in svita se divno mesto. Daješ mu živeža iz svojega naročja in gladka cesta ga vabi med tuje narode, v tuje dežele. Tvoji valovi, morje, šumé in se pené ob slovenski obali in žugajo grozo, kedor bi se upal tebe dotakniti. Ali braniš tudi rod moj proti sovražljivostim? Gledi, iz daljave, od zapada doní hrup proti očetu mojemu v sv. Rimu, proti materi sv. Cerkvi, tudi proti rodu mojemu slovenskemu. Pa ta glas ni vsega naroda, glas je posameznikov, odpadnikov od njihove lastne Matere! Buči, morje adrijansko! Pa sedaj si tiho in mirno. Velike sabote popoldan je in ne spodobi se motiti praznične tihote v naravi. A kaj je to živo gibanje v slavnem tvojem mestu, tvojem Terstu? — Obrišiva si solzo iz očesa, prijatelj moj, ki si poslušal mojo tožbo ob terzaškem bregu in hitiva tje, kamor se vije nešteta množica. Že stojiva pred božjim hramom. Kamor se ozreš, mnogo ljudstva, vojaštva, gospode, negospode. Zakaj so ti ljudje tukaj? Krasna, je hiša božja posvečena sv. Justu. Vse se blišči, vse v zlatu, vse v preprogah! To je prebivališče Gospodovo! So li tudi vsi ti njegovi častilci? Moti me v moji sodbi guječa, trenje, letanje, postopanje premogočno, derzovito skazovanje gospode. Recimo: laška kri. Sedaj prihaja viši pastir, spremlja ga dubovščina, vse se ozira nanj. Res, pravi pastir; miloba mu sije na obrazu, srce se mu dviga sredi toliko njegovih ovčic. Bog daj, da bi vsi do zadnjega bili ovčice! — Molitve so končane, viši pastir je krasno oblečen, sedaj bode vstajenje. Vse se ozira proti žarečemu altarcu, kjer je shranjeno Sv. Rešnje Telo, — kakor v grobu. Začuje se „Alleluja“, odmeva petje in godba: Resurrexit, Resurrexit! Trenotek je preginljiv, da bi ne premagal vsakega. „Vstal je, vstal je! razlega se v vseh vernih sercih. Vsak je serčno vesel Zveličarja. „Vstal je!“ — Zakaj ima tako čudovito moč ta klic? To je očitno? Menim pa tudi, da vsak občutni človek sam čuti potrebo, čuti notranjo silo, da naj vstane tudi sam, da naj postane nova stvar, da naj začne v novo živeti.

To potrebo čutiš tudi ti, ljudstvo zbrano, ki si zatopljeno v posvetnost, v malomarnost versko, ali v pregrešno sladnost. Zato ti gre tako iz serca: Vstal je! Vstal je!

Pa kedaj bodeš vstalo tudi ti? Kedo naj ti pri-nese novega življenja?... Kedo drugi, kakor On, ki je vstal sam iz svoje moči. O vera nebeška, ko bi ti

predorla tem ljudem globoko v serca in zbudila jih k pravemu dušnemu vstajenju. kako srečnega bi se čutil med njimi, ki preslavljajo ljubega Zveličarja, cenil. blagroval bi jezik, v katerem se to godi. „Omnis spiritus laudet Dominum“ — Vsaki duh, vsak jezik naj hvali Gospoda. — Obhod je končan, po stolnici doni godba, razlega se: „Te-Deum!“ potem: Veseli se, Kraljica nebeška, ki pretresa poslušalcem najmanjše žilice. In — množica se razide iz Božjega hrama. (Konec nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Sežane. (25letnica.) Draga Danica, blagovoli zaznamovati si v predala slavnost obhajano v spomin svojega zvestega čitatelja in spoštovavca, vis. čast. gosp. Jožefa Komana, župnika v Sežani. — 1. aprila t. l. je bilo ravno 25 let, odkar je došel v Sežano naš občeljubljeni dušni pastir, poslan od r. preč. mil. g. škofa Jerneja Legata, blazega spomina, takrat še od Povirske fare odvisno kaplanijo, ktera je bila potem l. 1862 v samostalno župnijo povikšana, in omenjeni gospod je bil tu kot prvi župnik odbran in peterjen. — Dolgo je in znamenito, četert stoletja v enem in istem kraju pastirovati; vsled tega je na prošnjo in željo svojih ovčic in vdanih mu prijateljev bolj slovesno to 25letnico obhajal. Ker sv. Jožef, patron tega blagega gospoda zadene v postni čas, je navadno med prijatelji svoj imendan obhajal velikonočno sredo, letos 16. aprila, in ta dan je v zahvalo Vsegamogočnemu ob 10 imel slovesno sv. mašo z azistenco; s pobožnimi vernimi je bila napolnjena cerkev, spoštovani zastopniki občine in slavne vradnje so bili pričujoči, iz Tersta Mr. kanonik in kancler dr. Jan. Šust itd. Zapel je „Te Deum“ in dal blagoslov s presv. Rešnjim Telesom. — Po sv. maši pred obedom, k kateremu se je zbralo po naključju ravno 25 gostov, se snidejo njegovi prijatelji, došli od blizo in daleč, in monsignor vis. čast. g. J. Jan. — župnik — dekan Dolinski, prebere čestitko na krasni listini v obliki primerne pesmice (gl. na koncu) napisane, ter izroči mu v zahvalo njegove na daleč dobro znane gostoljubnosti krasno in okusno v Ljubljani izdelan, od marljivega g. Edvarda Legata, c. kr. kapelana v Lipici, preskerbljen sreberni kozarec z napisom: „Gostoljubnemu župniku g. Josipu Komanu o 25letnici njegovega pastirovanja v Sežani — brat in prijatelji.“ Izroči ga s sledečimi besedami:

„Predragi prijatelj! Čut iskrene hvaležnosti in serčnega prijateljstva nam velevala Tebi, predragi Jože, svojemu blagemu in občeljubnemu prijatelju, za veselo godovanje 25letnice Tvojega prihoda v Sežano skromni spomin podariti. Blagovoli sprejeti v znamenje našega globokega spoštovanja in odkritoserčne ljubezni, katero vsikdar do Tebe gojimo, ta kozarec sreberni. — Bog Ti vse dobro stotero poverni. — Še veliko let nam prijatla ohrani. — Živio Josipe! kličemo vsi prijatli vdani! Živio!“ Sledé podpisi.

Ginljivo je bilo viditi tukaj iznenadjenega g. jubilanta, ki se je iskreno z derhtečim glasom zahvaljeval za skazano mu čast in naklonjenost, obljubivši, da hoče vedno to prelepo darilo ga spominjati prijatlov pričujočih in oddaljenih in jim vedno do groba zvest ostati. — Tudi Sežanske blagorodne gospe niso hotle zaostati; prizadevale so se svoje spoštovanje mu skazati, ker poslale so mu krasen cvetlični šopek s trakovi. — Med obedom, razume se, da so bile prelepe napitnice, kakor je pri takih slovesnostih v navadi. Perva je bila v imenu občine od domačega blagor. g. župana R. Mahorčiča kot patrona domače župnije — želeč mu še mnogo lét v korist njemu izročenih ovčic. — Druga g. jubilanta,

ki se zahvaljuje še enkrat vsim in se spominja Sežanskih sprememb v teku teh prošlih let — kakšna je zdaj — koliko olepšave, koliko novih hiš, krasnih poslopij, da bi zares Sežana zaslužila ime „terg,“ ako že ne imena „mesto“; — dalje omenja, koliko zaslužnih mož je bilo — ali — ni jih več, in tako smo vsi tej spremembi podverženi. — V imenu cerkve je temelito in priserčno govoril monsignor dr. Šust, ki mu pravi, da zasluži to odlikovanje zaradi svojega neutrudljivega delovanja in darežljivosti za cerkev; pa če tudi mu je navzočnost pričujočih visokih gospodov to priznanje nekako povračilo; vendar pravo plačilo mu dojde od tistega, kteremu služi; ki je rekel: „Ego merces tua magna nimis.“ Kot verlemu rojaku napil je tudi v imenu Kranjske duhovščine župnik Senožeski vis. čast. g. J. Okorn, spominjaje ga na prapor, ki je iz našega zvonika isti dan veselo plapolal, kako naj tudi nadalje visoko in krepko derži prapor Kristusov in svoje ovčice serčno in pogumno v vojski zoper dušne sovražnike vodi proti večni slavi.

Prelepo petje je tudi dobro voljo povzdigovalo. Omeniti moram, da je došlo več telegramov v znak čestitanja od nenavzočih zaradi službe zadržanih prijateljev, med drugimi tudi od premil. g. škofa Teržaškega, ki bi se bili radi te slovesnosti vdeležili, ako bi ne bilo zaprék. — Jaz pa sklenem: Bog živi in ohrani dobrega, preblagega, velečast. g. župnika še premnogo let v časnih in večnih blagor njemu izročenih ovčic in vsih prijateljev, da bi tudi kakor tukajšni župnik čez tri leta zdrav in vesel obhajal 25letnico kot prvi župnik v Sežani, in sčasoma zlato mašo svojega mašništva. Živio!

Velečastitemu g. Jožefu Komanu, verlemu župniku sežanskemu, o 25letnici pastirovanja v Sežani.

Kak' hitro leta nam teko!
Jih nikdar več nazaj ne bo;
Kot cvetje, ki odpade,
Ne verne več se na drevó.

Je prešlo pet in dvajset let,
Odkar si na Sežanski svet,
Josip, prijatelj blagi!
Prišel kot mlad duhovnik vnet.

Potém si prvi župnik Ti
Postal v „kraški metropoli,“
Doživel si tu mnogo
Prijetnih in pa grenkih dni.

Na svetu se spreminja vse;
Nestavno naše je sercé,
Zdaj tožnost ga navdaja,
Potém pa radosti sladké.

Postavil slavni si spomin,
Iz tesnih dvignil si nižin
Svetišče farno lepo,
Ki mu patron je svet Martin.

Ovčicam svojim zvest pastir,
Učil si jih, kje blagrov vir,
Le za-nje si se trudil,
Da vsi bi našli srečo, mir.

Prijatlom si iskreno vdan.
Odpiral si jim serce, dlan;
O tem je priča glasna
Vsak ptujec in občan.

Naj Bog Ti še dočakat' dá
Let dosti! saj do tistega,
Da boš kot zlatomašnik
Radostno še proslavljal ga.

Ko prišel smertni bo potres,
Končala grudnost se telés.
Naj enkrat vse nas združi
Neskončni svetih blesk nebés.

Skalovič.

Novo mesto. Belo nedeljo. (*Pogled nazaj v postni čas.*) Od vsih strani se je čulo, koliko da so pretečeni postni čas duhovni vsih bližnjih fará se prizadevali svoje poslušavce k pokori in k poboljšanju nakloniti. In ravno to zamorem tudi iz našega mesta naznaniti, ker vsi pridigarji kapitalske cerkve so se trudili s svojimi govori verne dobro pripraviti za vredno prejetje ss. zakramentov. Posebno mikavne in podučljive so bile tudi postne pridige mil. g. prošta, ker govorili so o duhovni vojski ter vselej s pravo vojsko primerjali duhovno vojsko, kar je moškim zlo dopadlo, toliko bolj, ko mora v tih časih vsak biti vojak. Zato je pa bila tudi cerkev, čeravno ne do guječe natlačena, pa vendar vselej polna. Ta gospod vejo z lepo, učeno, in vendar umevno besedo resnice in čednosti tako temeljito skazovati in pojasnovati, da vsak, tudi priprosti poslušavec, pridigo lahko umeva in ohrani.

Govorili so tedaj o duhovni vojski po besedah Jobovih: Človeško življenje na zemlji je vedna vojska: ter so v sedmih pridigah razkladali vodila te vojske, po katerih moramo se ravnati, ako hočemo srečno zmago svoj dan obhajati.

Pervo vodilo duhovne vojske, so rekli, se pa glasi: Samoto ljubiti, t. j. brez sile iz hiše, od doma, med svet, med ljudi, v družine ne hoditi. Zakaj svet je hudoben v govorjenju in djanju. Ako se tedaj hočeš greha obvarovati, se moraš družine, ljudi ogibati, ker pregovor pravi: „Kdor se s smolo peča, se osmoli, in: kdor priložnosti išče, v nji pogine.“

Svet je pa tudi hudoben v pisanju. Zato nikar ne preberaj slabih, pohujšljivih bukev, tako imenovanih „romanov“, tudi ne beri slabih časnikov, ker po besedah sv. Avguština se človek iz njih ne nauči zgornosti, temuč spačenosti.

Pervo vodilo duhovne vojske pa tudi pravi: Ako moraš med svet, med ljudi, v družino, takrat pa se oboroži z molitvijo, ter naprosi angelj-varha, da te spremi in ko boš v družini, bodi po Jezusovem nauku priprost kakor golobje, pa tudi previden kakor kače. Čuj nad svojimi počutki, da v greh ne padeš in milosti božje ne zapraviš. Ne pomudi se nikjer predolgo, temuč hitro se poverni na dom. In doma, ako kaj časa ostaja in želiš kaj brati, poiši ali kupi si dobrih bukev, kak pošten časnik, da ne boš za svoj denar svoje duše zapravljaj, temuč si nebesa pridobil. To je bil zapopadek perve pridige.

Druga pridiga je bila: Če bi kdo tudi samoto ljubil in se sveta zares ogibal, vendar brez skušnjav ostal ne bo; zakaj skušnjave morajo priti. Tudi ni tako visokega zidú, da bi skušnjavec čezenj ne prišel; in ni tako svetega kraja, da bi dušni sovražnik se ne prederznil vanj stopiti. Ko se tedaj človek sam sovražnika ogiblje, pa ta do njega pride, ter ga moti in slepi, da ga v greh pripravi in po storjenem grehu ga zopet moti in slepi, da ga v grehih priderži. In dokazali so izveratno iz vsakdajnega življenja, kako da dušni sovražnik moti in slepi mlade, zakonske, in stare ljudi; kako da jih v ta in uni greh pripravi; po storjenem grehu pa kako da jih zopet moti in slepi, da se greh zamolči, krivica ne poravná, pohujšanje ne odpravi, bližnja priložnost ne zapusti itd., in tako hudobni duh grešnika v grehih priderži.

Ta pridiga je bila zares pravo izpraševanje vesti, prav primérna za postni čas, ko se je velikonočna spoved pričela. In kako da je s takimi pridigami ljudem

vstreženo, služi v dokaz tudi to, da je pri njih spovednici vedno veliko ljudi.

V tretji pridigi so dokazali, da dušni sovražnik ne moti, ne slepi samo hudobnih, . . . on moti in slepi tudi dobre, pobožne. In da bi jih ložej premotil, se jim ne kaže v podobi gerde pošasti, temuč se spremeni v angelja luči, kakor piše sv. Pavel, ker jim vse druge dobre lastnosti pusti, samo da jih v sercu prevzetne, in v duhu nepokorne naredi. In potrebno obnašanje v taki vojski je bilo tretje vodilo duhovne vojske. Ta pridiga je pomagala vest izpraševati tistim dušam, ktere veliko dobrega storé in se trudijo za vse druge čednosti, samo za pravo ponižnost in natančno pokoršino jim je premalo mar. Kjer pa teh dveh čednost ni, se tudi druge ne pridobé, ali pa se kmalo zgubé. Zato so konečno posebno na serce pokladali, da naj se sleherni vadi v resnični ponižnosti in pravi pokoršini.

(Konec nast.)

Regina coeli laetare!

I.

Svitlo solnčice pozdravlja,
Plavajoče z Oljske gore,
Hčer Sijousko, al pred vsimi
Slavi Stvarnikovo Mater,
Polno milosti — Marijo
Časti to veselo jutro:
„Smert premagal, vstal častito
Je Tvoj Sin, prečista Deva.
Vedi, moji prvi žarki
Živega so vid'li vstati
V svitu slave veličanstva!“
Sveti Materi pa zdé se
Kakor himne solnčni žarki:
Naj te žalost več ne tare
Alleluja! o laetare!

II.

V svitu tempelj se blišeči
Božji Materi šepče:
Se spominjaš, da tu našla
Tretji dan si zopet Sina,
K' si Ga z žalostjo iskala?
Al še pomniš, ko je rekel:
V novo zidati v tréh dnevih
Hočem tempelj ta prečudni?
Blagor Mati! glej sozidal
V Tvoje blaženo veselje,
Mati neizrekljivo srečna!
Daus je On poderti tempelj. —
Daus z vstajenjem moj Zveličar
Mir dá svetu, — pekel stare;
Coeli Domina laetare!

III.

Angelji z višav nebeških
Plavajo, glej! gori doli,
Kot po Jakobovi lestvi
Se približajo Mariji,
Jo časté, slavé znaneči:
Vstal s temnice, vstal iz groba,
Je častit' zmagavec smerti!
Oj, ozdravi skleče rane
Ti zadane po prerokbi!
O poženi, zlata Roža,
Cvet — veselje materinsko
Iz britkosti rane stare,
O Regina, o laetare!

IV.

Pridejo z veselim srcem
Zdaj Marija in Salome,
In spokorna Magdalena,
Pride Simon — zopet zvesti:
Zdrava Mati! vstal od smerti
Je Tvoj Sin, oh vstal resnično,
Dal se živ nam zopet vidit'
Učenik prelubeznjivi!
Ah, kak Ti okó je jasno!
Si li v miru počivala
Vendar v teh nočéh prežalnih?
Nikdar več ne kani solza
Z lic, kot solza le veselja,
Solza ki radost izbuja:
O laetare! Alleluja!

V.

Smehljajoča Mati sluša
Polna radosti prijatle,
Zveseljene da končajo
Vse dogodbe, ki kot blagi
Otročiči govorijo,
Ter preblazeno vsih Mater
Jo pozdravljajo, slavijo.
Prične z angeljskim zdaj glasom:
Nisem, ljubi! počivala;
Gledala sem, zopet našla
Serčno ljubega mi Sina,
Svoj'ga Jezusa objela;
Vita mea jam revixit,
Resurrexit sicut dixit,

VI.

Zdaj pa glej, o sladka Mati!
Na nas svoje vse otroke,
Ki s Teboj se veselimo,
Ker Tvoj Sin in naš Zveličar
Zmagal smert je, Alleluja!
Nismo vidili ga — srečne
Vender nas zato blagruje,
Ker verujemo to terdno, —
Z živo vero Te slavimo,
Upamo, v ljubezni svoji,
Ljuba Mati, boš sprosila,
Da Zmagavca smerti enkrat
Vidimo v nebeški slavi;
Aliquando, mortis hora
Deum tu pro nobis ora, Alleluja!

Radoslav.

Blagor.

Blagor mu, ki nesebičen
Pot življenja tega gre!
Ki pred Bogom je pravičen,
Mirnovestno v zvezde zrè.

Berzdal nagnjenje je zlobne,
Želje grešne zmir krotil;
Studil djanja je hudobne,
Tudi v mislih ni grešil.

Dajal je prelepe zglede,
Bratom mira ni kalil;
Bližnjemu v okovih béde
Milostinjo rad delil.

Je poznal le tir kreposti
Z greha strupom nezavdan;

In v mladosti ko v starosti,
Bogu je iz serca vdan.

Blagor mu! ko bela žena
S smertno prime ga roko;
Ne preti mu groz nobena,
V nadi vterne svit oko.

Trikrat blagor! Zdaj v nebesa
Se povernil je domu;
Tje, kjer solznega očesa
Ni več: stokrat blagor mu!

S. M. Bonavent.

Razgled po svetu.

Avstrijansko. Po nasvetu dr. S. Hagenamerja z Dunaja je katoliška družba za gornjo Avstrijo v Freistadtu na obilno obiskanem shodu protestirala zoper oropanje rimske Propagande in je to v telegramu do kardinala Jakobini-a naznanila sv. Očetu.

Rim. Krivica sama sebi jamo koplje, dokler se vanjo ne pogrezne. Ker je mladolaška vlada po tolikih družih krivičnih djanjih celo še na vsesvetno Propagando roke stegnila, je Propaganda razposlala okrožnico do katoliških škofov vesoljnega sveta, po kateri je oskerbela za namestnice rimske Propagande po vsih peterih delih svetá. Té namestnice, ki jih imenujejo „prokure“ ali bi djal, podoboskerbnice imajo namen, da sprejemajo darove vernikov, v namen rimske Propagande, namreč za razširjanje sv. vere. Za Evropo so take namestnice vstanovljene v mestih: Dunaj, Monakovo, Pariz, Madrid in Lisabon, namreč pri apostolskih nuncijih; v Cahenu pri apost. internunciju, v Belgiji pri nadškofu v Malinu, na Malti pri opravniku sv. zbora rimske Propagande, v Londonu in Dublinu pri ondotnih kardinalih nadškofih; v Carigradu pri latinskem patrijarhalnem vikariju. V Aziji so prokure: v Bombay-u, Kalkuti in Madrasu — pri apost. vikarijih. V Ameriki: v Nov. Jorku pri kardinalu nadškofu; v S. Francišku, Kvebeku in Torontu pri nadškofih; v Rio-Janeiru pri internunciju: v Buenos-Ajres-u in Kvitu pri apost. delegatih. V Afriki: v Algiru pri kardinal-nadškofu. Kjer bi daljava pota vernikom težavo delala, se zamorejo v tem oziru obrniti do svojega škofa.

Počenjanje mladolaško s častitljivo misijonsko naravo — Propagando — čezdalje bolj osojajo tudi liberalne glasila. Kdor v tuje premoženje séga, za njim ne bo lepega glasa, naj se izgovarja, kakor mu drago.

Bismark. Laški „Osservatore cattolico“ ima spetljan spis iz Nemčije z napisom: „Bismarkova politika.“ Spis je tako mračno-skrivnosten in skrivnostno-mračen, da na zadnje človek malo več vé kakor v začetku, ko ga je čitati začel. Samo prevažni sklep reč nekoliko pojasnuje, ki pravi: „Človek ne more postati velik s pravo in stanovitno velikostjo, ako podlaga, na katero se stavi, ni podlaga pravice in resnice.“

Socijaliste. naj hujši sovražnike ubozega človeštva, so začeli z veči resnobo zasledovati po več deželah, na Francoskem, na Dunaju, tudi v Ljubljani so zaperli nekaj sumljivih osebnost. Ravno o tej priliki pa je razglašena tudi enciklika sv. Očeta zoper framasone, ter si prizadeva po nravni poti temu zlo nasprotovati, kar vlade zatirajo z orožjem in kratenjem prostosti pri taci. ki so nevarni človeškemu občinstvu.

O preganjanji kristjanov v Tonkingu smo že nekoliko poročali, naj sledijo tukaj nekatere bolj natančne okolišine. Ko so bili Francozi premagali in vzeli Son-

tay, je Anamska vlada po okrajinah, ki še niso bile obsedene od Francozov, dala skrivno povelje, da naj kristjane pokoljejo. Poglavar Tonhoaški se je previdno s tem zadovoljil, da je samo dopustil, kar so ljudje s kristjani sami počenjati hotli; četerti mandarin pa se je sam postavil na čelo trinogov in je v svoji divji togoti strahovito delal. Kervave djanja so se pričele 25. grudna; na sam božični dan ste bili dve keršanski naselbi čisto pokončani; naj večji gnjusobe pa so se go-dile od novega leta dalje. Anamski mašnik pater Hoc, župnik krajn ob reki Ma, je ta dan ravno odmaševal, kar priverše sovražniški vojaki in mandarin (državni višji služabniki). Vedoč, da posebno njega zasledujejo, se je skušal čast. duhoven z begom oteti. S sedmerimi učeniki keršanskega nauka stopi v čoln, da bi se pre-peljal unkray vode, kjer ni bilo še nevarnosti. Dva do-mača kristjana sta veslala. Toda trinogi so bili že priderli. Veslarjema so precej glave odsekali, mašnika pa zvezali in na terg vlekli, kjer so ga tudi ob glavo djali. Potem so truplo častitljivega misijonarja vlekli v cerkev in k stebrom privezali. Tudi vse novokeršeni-ke, ki so beriči mogli zasačiti, so dervili v ravno tisto cerkev in jih tudi k stebrom privezali, potem so v cerkvi nakopičili germado iz vnetljivih reči in jo zažgali. Kakor smo že naznanili, so vojaki od daleč na okrog stali s povzdignjenimi sulicami, da bi kateri preubozih vpijočih kristjanov ne bil mogel ubežati. Ne vé se še natanko, koliko jih je tukaj konec storilo, pokončana je bila vsa občina, otel se je bil samo njen vikar, domačin Bihuh, ki je po sreči takrat v sosednjem kraju bil na misijonu. Dve drugi občini ste bili tudi hudo zadeti ter je bila poklana večina prebivavcev. Anamskih duhovnov nekaj je bilo ubežalo v hribe in so se skrivali po gojzdi, več dni brez živeža. V neki četerti župniji je bilo po-končanih 160 kristjanov; še dve drugi naselbi ste tudi hudo terpeli; zgube še niso dosti poznane. Trinoški mandarin pa so tudi po gojzdi kristjane lovili in pre-ganjali. V prvem oddelku, po katerem so stikali, so jim pri njih prihodu ubežali trije misijonarji; P. Pinobel je v svojem skrivališu šest dni vžival le samo polesne korenine in poslednjič so ga preganjavci vender le do-bili. Po naj hujšem terpinčenju so mučenca izročili okrajnemu poglavarju, kateri pa ga je moral izpustiti, ker med tem je prišel drugi vladar na prestol in dospel je v Hué francoski pooblastenec Fricon, ter se je mo-rala spremeniti tudi anamska politika. Tej okolišini je pripisovati, da je P. Pinobel, ki je bil že enekrat v hudi nevarnosti, vender še pri življenju ostal.

Na taki način satan in njegovi hlapci na Jutrovem preganjajo vero in vernike; pri nas ima ta rabelj druge hlapce, ki po drugi poti peklu služijo, tarejo sv. vero in vernike; med drugimi so hudobni prekucuhi, rudeč-karji itd.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostne priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog do-brotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samo-more, odpad in brezverstvo, prešestvanja in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanje in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. To bodi pred vsim drugim priporočeno v bratovsko molitev. — Duhoven pastir priporoča v prošnje vso svojo duhovnijo in še posebej nekatere ter-dovratne. — Preserčno priporočena žena, da bi ji blažena Mar. D. od Boga sprosila spoznanje in spreobrnjenje,

da bi popravila pohujšanje na goreče prošnje blagih udov. — Duhoven priporočen v telesnih zadevah.

Koledar za prihodnji teden:

28. mal. travna. Sv. Pavel Kriški. — 29. S. Peter muč. — 30. S. Katarina Sien. — 1. majnika. Ss. Filip in Jakop. — 2. S. Atanazij. — 3. Najdenje sv. Križa. — 4. Tretja povelikonočna ned. Varstvo sv. Jožefa.

Listek za raznoterosti.

Prošnja pri šmarničnem oltarji.

Že venčan z mladim cvetjem
Je šmarnični altar;
V radost Mariji s petjem
Darujmo serce v dar.
Marija bo vernila
Vsak mali darček nam,
Po smerti nas spremila
Bo k rajskim množicam.

O lepšaj nam žareče,
Marija, serca Ti!
V ljubezni da kot sveče
Ti vsako plameni;
O majniku misli, djanja
Bom zviljal v venček nov
O cvetka pomladanja,
Daj Ti mu blagoslov!

Naj spolnim, kar bom sklenil
Prelepi mesec ta,
Ne pusti da bi zvenil,
Marija, sklep sercá;
Pomagaj mi krotiti
Besedo, čut, pogled;
Nikdar več ne zaiti
Na starih grehov sled.

Ko časni maj nam zvéne.
Odvzame cvet nam smert;
Marija! naj odkléne
Se rajski Tvoj nam vert;
Da b' z Jezusom slavili
Te sladka Mati, daj!
In Vama vence vili
Cveteče vekomaj.

Radoslav.

Tombolo napravi katoliška družba v nedeljo, 27. t. m., v svojih prostorih št. 13 na starem tergu. Govoril bode čast. g. Al. Puc. Začetek o poli šestih zvečer.

Šmarnice ali majnikovi ogovori g. župnika Sim. Gaberca, ki smo jih že omenili, v založbi Kat. bukvarne, stanejo v polusnji 90 kr., v usnji 1 gld., z zlatim obre-zom 1 gld. 20 kr.; po pošti 10 kr. več; na 12 iztisov 1 za dodatek. — Tisk je velik, jasen, čerke prav lepe — na 311 stranéh. Obseg je vse skozi koristen, beseda lahka in gladka. Vsak dan ima kak izgled zadevnega svetnika; mnogi citati nauke podpirajo in pojasnujejo. Tvarine n. pr. so: Hoja za Marijo; Krivovere; Ključ nebés; Ogenj serca (grešni ogenj, Marijin ogenj); Rajsko veselje Marijinih otrók; Zveličanje (nasprotniki, pomočki) itd. — vsak dan kaj družega. Verniki, upamo, bodo z njimi zadovoljni; naj bodo iskreno priporočene.

V duhovskih spremembah je bil zadnjič izpušen čast. g. Skvarča, ki gre v Budanje.

Smarnice naše visoke nebeške Kraljice... Spisal L. Jeran. Tretji letnik, drugi zboljšani natis pri Blazniku 1882. Vsakdanji obseg: 1) Cvetlica iz verta večnosti (premišljevanje); 2) Lilijska iz verta Marijnih otrok (izgled); 3) molitev „Memorare“; 4) Cvetlica za na dom. Posebno priljubljene zaradi premišljevanja poslednjih reči. Zaloga Blaznikova. Oblika prav prijazna. Podoba na čelu: Naša ljuba Gospa presv. Serca. Cena v usnjatem zvezku 1 gld.; z zlato obrezo 1 gld. 20 kr.

Smarnična 100letnica. Preteklo je 100 lét, odkar so se smarnice začele (v Ferrari na Laškem). Po določilu sv. zbora za obrede je dopušteno obhajati tridnevno s popolnimi odpustki in z odpustkom 7 let po cerkvah klerikov sv. Kamila in po drugih cerkvah, ako zadevni škofje prosijo.

Poterdilo. G. kan. Jeglič poterjuje, da je prejel zaboj masne obleke in 22 gld., poslanih po njegovi sestri.

Darovi za sv. Očeta, kakor poročajo francoski škofje svojim vernikom, naj se ne odpravljajo v Rim, ampak v London, Madrid, na Dunaj, v Monakovo, Novi Jork, Sidnej, Carigrad itd. Lepa čast za segavce po Propagandi!

Barkolom. Parnik Daniel Steimann se je 3. t. m. razbil in od 144 ljudi se jih je rešilo samo 9. Jadral je od Hanovera proti Nov. Jorku.

Iz Černuš. Velikonočni dan so nam slovesnost močno povzdignili preč. g. kanonik dr. Čebašek, ki so imeli slovesno sv. mašo in pridigo, za kar smo s farani vred vsi serčno hvaležni prečastitemu gospodu. Za veliko noč smo dobili veliko in dve mali banderi iz prav poštenega blaga, vse prav lepo narejeno po g. Blažu Raspu, šenklaškem cerkveniku, kateri bodi z dobro vestjo priporočen vsem, ki kaj tacega potrebujejo.

Lor. Mazek,
župnik.

Šmarjeta, 21. aprila. Te dni postavljamo nov oltar v čast sv. Jožefu. Tretjo nedeljo po binkošti, v praznik sv. Jožefa, bo blagosloven. Ker se družbeniki naše bratovšine ta praznik lahko vdeležijo popolnih odpustkov, bodi s temi versticami naznanjeno, da bomo prve tri dni letošnjih „Smarnic“ obhajali ob enem tridnevno v čast sv. Jožefu; naj se tudi zunanji udje z nami v duhu združijo in kolikor moč k prejemi ss. zakramentov lepo pripravijo, ter naj darujejo sv. Obhajilo še posebej za potrebe sv. Cerkve in za duše v vicah. J. V.

Ena za nove filozofe. Tisti dekliški morivec in klavec, ki je bil te dni obešen, je menda nekaj dni pred smrtjo rekel, da duhovna ne potrebuje za zadnje tolažilo in pomoč, temuč, pripeljejo naj mu kacega „filozofa.“ Vidite tedaj, pri kom imajo neki „novi filozofi“ (brezvérci) veljavo in kredit? Pri dekliških klavcih!...

Čital sem pa ravno kar še drugo lepo, ki kaže, kdo so današnji „novi filozofi.“

Neki Drickes Klaus pride na popotvanji v ameriškansko Buffalo, in ker ni bil želodca doma popustil, ga je le-ta opominjal, da naj mu dá, kar mu gre. Klaus tedaj stopi v gostilno in se vsede k mizi, ki je bila pogrnjena za popotnike; njegov kuže „Karo“ pa se je vlegel za stol, kakor mu je njegov gospodar odkazal.

Na prvo prinesó na skupno mizo starega, dobro pitnega petelina. Eden ga nasadí na vilice in kmali je razkosan. Lepo tolsto perutnico nabóde na roglje in jo priljudno ponudi Klausu. „Lepa hvala,“ reče Klaus, „danes je petek, ob petkih ne jem mesénega!“ — „Kaj?“ zarenčí debelošobec, „ali na tako nizki stopnji ste še? Vidi se, da ste prišli s kmetov. Mislite, da se Bog za to kaj zmeni, če mi meso ali ribe jemo? Mi filozofi

imamo o Bogu višji misli. Evo, vzemite berzo perutnico!“

Med krohotom gostov potisne „filozof“ mastni zalogljaj Klausu na krožnik.

Klaus je na razpotji; skušnjava je huda in mu šepeče: „No Klaus, ti ljudje te bodo psovali za tercijsara. Enkrat jesti, to in pa nič!“ Drugi glas pa mu pravi: „Skaži se moža, Klaus, poženi se za svojo vero! Pusti, naj se smeja, — prvi sméh gré v méh!“ — „Karo, Karo!“ potem čversto zakliče. V skoku mu je kuže pri kolenih. Klaus mu pomoli zali kos in ko bi trenil kuže po njem šavsne, ga pohrusta in pojužina. — „Da bi te pléntal! kaj tu počenjate, vi bedak!“ zakliče debeluh. „Veste, gospod,“ odgovorí Klaus, „hotel sem le poskusiti, če je moj Karo „filozof“ ali ne. Zdaj vidite, da je res „filozof,“ in ravno tako malo praša za petek in cerkvene zapovedi, kakor Vi, gospod.“ Vse je v smehu in poterdilo se je: „Wer zuletzt lacht, der lacht am Besten.“ (Kdor se zadnji smeja, se naj bolje smeja.) Drickes Klaus pa je vstal in odšel v drugo gostilno.

*Gospodom Jurjem čast, poštenje bod'
Za blagi njih in slavní god!*

Dobrotni darovi.

Za študentsko kuhinjo: Čast. g. župnik Jak. Mrak 5 gld. — Spoštovana J. Rihar enemu šolarčkov perilo zastonj oskerbovala. — Čast. g. dr. in prof. J. Svetina 3 gld. — Čast. g. kapl. Mat. Prijatelj 2 gld. — Čast. gosp. Mat. Gerzin, oskerbnik v Banjaloki, 2 gld. — Iz dobr. nam. čast. g. župn. A. Hočevar 2 gld. — Č. g. m. kapl. Jož. Resnik 2 gld. — Čast. g. župnik G. Jakelj 3 gld. — Čast. g. župnik A. Hočevar 1 gld. — G. T. 30 kr. — Z Brezovice 2 gld. 20 kr.

Za cerkev v Bohinjski Bistrici: Iz Blok 2 gld. — Stari Log 8 gld. izročeno po čast. g. K. Klunu.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Bloke po čast. g. župniku 8. gld. — Verhnika po preč. g. dekanu M. Šlibarji 45 gld. — Prof. g. dr. J. Svetina 1 gld. — Radovica po čast. g. župniku Fr. Šveigerji 10 gld. za srečke. — Iz Suhorja po čast. g. župniku M. Tomcu za srečke (v. 612) 10 gld. — Stari Log 10 gld. za srečke (v. 575) in zbirk 1 gld. 30 kr., izročeno po čast. g. K. Klunu.

Za sveto Detinstvo: G. J. Merjašic 30 kr. — Banjaloka pri Koč. 2 gld.

Za sv. Očeta: Dr. J. Svetina 1 gld. — Stari Log 2 gld. — Banjaloka pri Koč. 2 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Verhnika 8 gld. 9½ kr. — Polhov gradec 14 gld. — Logatec 8 gld. — Horjul 6 gld. — Hotederšica 3 gld. 50 kr. — Zaplana 2 gld. 70½ kr. — Černi verh 2 gld. 20 kr. — Rakitna 1 gld. 50 kr. — Banjaloka pri Koč. 3 gld. — Iz Vipave po preč. g. dekanu Erjavcu 5 gld. 30 kr. — Z Rovt 3 gld. 50 kr. po čast. g. farnem administr. — Iz Št. Jošta po čast. g. A. Hočevarji 2 gld. 20 kr. — Z Brezovice 3 gld. — Od sv. Lorenca ob Tem. 2 gld. 15 kr. — Kokra po čast. g. M. Kotniku 8 gld. — Kovor po čast. g. župniku 1 gld. 50 kr. — Po čast. P. B. Vovku 2 gld.

Za pogorelce v Mehovski fari: Helena Pavlin 1 gld. — Neža Boh 1 gld. — Pr. g. dr. prošt A. Jarc 3 gld. — Neka dobrotn. 5 gld. in culo obleke. — Ms. P. 2 gld.

Za misijon v Bulgariji: Gospa Verbanova 2 gld. na čast vstajenja Gospodovega.

(Drugi dar. prih.)